

ta, i cinc més es troben a l'espera de la seva expulsió. Per a un portaveu d'Amnistia Internacional, els processos sumaríssims que tenen lloc als Tribunals Militars constitueixen una violació constant de les lleis internacionals. Al seu torn, l'ambaixador israelià a Espanya, Shlomo Ben Ami ha declarat que els membres d'aquesta comissió ja partien d'uns «judicis negatius preconcebuts».

No hi ha dirigents destacats en aquesta explosió popular. Fins i tot l'Organització per l'Alliberament de Palestina, liderada per Yasir Arafat, s'ha vist desbordada per una rebel·lió espontània i desordenada, i s'ha trobat davant un moviment radicalitzat del qual vol traure profit per forçar les

autoritats israelianes a negociar la situació palestina.

La resposta internacional és de reprovació a Israel. El Consell de Seguretat de les Nacions Unides, per unanimitat i incloent el vot dels Estats Units, ha dictat una resolució on condemna les deportacions anunciades per les autoritats israelianes. Per primera vegada els Estats Units han votat en contra, encara que sigui amb matisos, del seu més fidel aliat a l'Orient Mitjà. Israel ha reprovat la conducta dels representants d'EUA, ha anunciat que no farà cas d'aquesta resolució de les Nacions Unides, i ha arguït que, amb el bloqueig i l'aïllament internacionals, que pressiona només sobre ell, qualsevol solució és ben poc viable. □

COMISSIÓ D'ADVOCATS: «APLICAR LA CONVENCIÓ DE GINEBRA»

Cisjordània i Gaza: un poble contra un exèrcit

Marc Palmés és un dels juristes que ha format part de la comissió que ha visitat els territoris ocupats de Gaza i Cisjordània per informar sobre els processos israelians als palestins acusats de revolta. Per a ell, la solució ineludible al problema passa per l'aplicació de la Convenció de Ginebra.

Goretti Palau i Sicart

Arran de les informacions arribades a l'Estat espanyol sobre la possible violació dels drets humans en els judicis sumaríssims contra palestins a Cisjordània i Gaza, una comissió de juristes de diverses procedències es va desplaçar als territoris ocupats per Israel. La seva missió era, segons ells van dir, «comprovar si en aquests judicis es respecten els drets humans i, sobretot, el dret a un judici just i a una defensa capaç». A la seva tornada, es van declarar escandalitzats per la situació que es viu en aquella zona, i van qualificar les pràctiques judicials de les autoritats israelianes contra la població palestina de «salvatges i plenes de fallides jurídiques».

El viatge d'aquesta comissió ha provocat moltes crítiques per part de l'Ambaixada Israeliana a Espanya, que l'ha acusada de tenir prejudicis preconcebuts abans de la seva partida. També s'ha fet pública una carta de l'Associació d'Amistat Espanya-Israel en uns termes molt durs, que pretén desqualificar les declaracions fetes pels membres de la comissió. Marc Palmés, advocat barceloní i membre de la Co-

DOMÈNEC UMBERT

«Quan un s'excusa abans que l'hagin acusat, vol dir que se sent acusat prèviament».

missió Catalana de Juristes Demòcrates, ha format part d'aquest grup de juristes, i ha vist i sentit per ell mateix que passa als judicis de Cisjordània i Gaza.

—¿Quines persones formaven la comissió i en representació de què hi van anar?

—Hi havia en Josep Maria Mena, fiscal de l'Audiència de Barcelona i president de la Unió Progressista de Fiscals; Juan Alberto Belloch, president de la Sala Segona de l'Audiència de Bilbao i portaveu de Jutges per a la Democràcia; Perfecto Andrés Ibáñez, magistrat del Jutjat d'Instrucció número 12 de Madrid i vice-president de l'Associació Pro Drets Humans; Juan María Bandrés, actual diputat a les Corts i advocat indiscutible, i l'advocat Xavier Nart, membre de l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates, en representació del sector d'advocats del Partit dels Socialistes-PSOE.

—¿Com han respost les autoritats espanyoles respecte al viatge i fins a quin punt les conclusions de la comissió poden afectar les relacions Espanya-Israel?

—La nostra delegació era oficial, muntada a través d'una sèrie d'associacions reconegudes i legals, però no governamental. Nosaltres pretenem que tingui la màxima incidència possible. Podem estar contents que, en la recepció oficial d'Any Nou, el rei ha fet una crida per la pau a Orient Mitjà. L'ambaixador israelià no va assistir-hi, segurament perquè estava avisat que es faria aquest comentari. Es tracta d'aconseguir que el nostre go-

vern pressioni com ho estan fent d'altres governs. Personalment, no tinc gens de ganes que es trenquin les relacions diplomàtiques d'Espanya amb Israel. No tinc cap mena d'animadversió cap al poble israelià, al contrari. Sempre he tingut un profund respecte

i una gran admiració per ell, i el meu disgust és comprovar com els qui han estat perseguits fins ara s'han convertit en perseguidors.

—*¿La comissió s'ha vist afectada per les declaracions de l'ambaixador Shlomo Ben Ami i d'altres personalitats de l'ambaixada d'Israel a Espanya acusant-vos d'animadversió, de prejudicis pre-formats i d'opinions concebudes abans de sortir d'Espanya?*

—Quan vam marxar diumenge, dia 3, cap als territoris ocupats i vam arribar allà l'endemà, vam tenir la sorpresa d'assabentar-nos que l'ambaixador israelià ens havia desqualificat quan encara no havíem ni posat els peus a Israel. Nosaltres tan sols anàvem a investigar què passava i no anàvem amb cap idea preconcebuda en absolut. Al contrari, ens resistíem a creure que Israel, després de tot el que ha patit al llarg de la seva història, pogués aplicar les mateixes armes i els mateixos mecanismes contra uns altres. La posició de l'ambaixador crec que vol dir que, quan un s'excusa abans que l'hagin acusat, vol dir que ja se sent acusat prèviament. Nosaltres anàvem a fer una tasca anònima i silenciosa, però aquest senyor ens ha aixecat la polèmica i ens ha donat una possibilitat d'accés als mitjans de comunicació absolutament imprevisible. En aquest sentit, estem encantats, perquè el que volem és divulgar i denunciar la situació que es viu allà.

—*¿S'ha observat algun canvi, quant a major respecte dels drets humans, entre els primers judicis i els últims realitzats?*

—S'han de diferenciar dues èpoques, que és el que fonamentalment ha motivat el nostre viatge. La legislació que estan aplicant en aquests judicis sumaríssims ja és aplicada des de l'any 67, quan es va fer l'ocupació. Però eren judicis molt esporàdics, i no concentrats i massius com ara. L'alarma va venir perquè, a partir de la revolta iniciada des del 9 de desembre als territoris ocupats i que encara no ha parat, s'ha multiplicat el nombre de judicis, i amb l'acumulació, les garanties encara són menors. En aquests moments no s'està jutjant cap dels detinguts a partir del mes de desembre, perquè els advocats s'han declarat en vaga: no volen participar en una paròdia.

—*¿Quines garanties legals tenen els palestins que viuen als territoris ocupats de Cisjordània i Gaza?*

—Una cosa és Israel, estat constituït l'any 1948, i una altra són els territoris àrabs ocupats de Cisjordània i Ga-

za. Israel pot tenir una situació justa i democràtica dins del seu estat, però als territoris que ocupa això s'ha acabat. Allà s'estan aplicant unes lleis d'emergència que eren les que els britànics van aplicar als mateixos israelians abans del 48. La mateixa legislació que va permetre els britànics deportar els líders israelians, ara l'estan aplicant per deportar els palestins. A Cisjordània i Gaza, la situació és

«La pressió internacional ha de forçar les dues parts a negociar».

d'una potència ocupant militar que té totes les armes i un poble palestí que es resisteix, però que només té els crits i les pedres. No té res més.

Per això, el que s'ha d'aplicar allà és la Quarta Convenció de Ginebra específica de 1949 sobre els drets dels habitants dels territoris ocupats. Només que els israelians respectessin aquesta Quarta Convenció de Ginebra, que està subscripta i ratificada per Israel, i per tant l'obliga segons el Dret Internacional, s'eliminarien el 95 per cent d'infraccions que hi ha en aquests moments contra els drets humans, i el tema flagrant i angoixant que ara hi ha de les deportacions, de les demolicions de cases, dels judicis a menors, de les detencions administratives i altres violacions, tot això s'acabaria.

—*¿Quines són les violacions dels drets humans que heu observat que es realitzen més sovint, sobretot en els judicis?*

—És tot. Dir-ne judicis ja és un eufemisme. Allò és una farsa, una aparença de judici. El fa el comandant militar de zona i és tot en hebreu. Tan sols es tradueixen a l'àrab les parts fonamentals, com l'interrogatori de l'acusat i la sentència. Són judicis molt rà-

pids. A l'única Cort de Justícia que se'ns va permetre entrar, a Nablús, vam veure condemnar dos nens de 14 anys a catorze mesos de presó pel delictes d'haver tirat pedres contra un autobús militar, sense produir-hi danys. I ens van dir que el jutge s'havia moderat perquè hi érem nosaltres presents. També vam ser a un poble on havien destruït una casa amb *bulldozers*, deixant només mitja hora per

evacuar-la, simplement perquè havien detingut un dels fills de les famílies que hi vivien. La demolició de cases deixant-ne l'espai ras és una forma de repressió típica d'allà.

—*¿Pot ser efectiva la pressió internacional perquè acabi d'una vegada aquesta situació?*

—La pressió internacional el que ha de fer és forçar les dues parts a negociar. En aquest sentit, podem estar contents per les dues resolucions condemnatòries que hi ha hagut al Consell de Seguretat de les Nacions Unides, on per fi els Estats Units, amb les seves puntualitzacions, han votat unànimement.

—*¿Per què hi ha hagut aquesta contestació tan forta, tant als territoris ocupats com internacionalment, contra les deportacions de palestins?*

—El tema de les deportacions és un dels temes més candents d'allà. El pitjor mal que li pot passar a un palestí és ser deportat, pitjor que la mort. Els palestins ho prefereixen tot abans que la deportació. A més, si es tractés d'un exèrcit revolucionari concret, amb una avantguarda determinada, es podria pensar que, a base de deportar els líders, es podria desarticulació el movi-

ment. Però aquí no, aquí s'hauria de deportar tot el poble palestí per acabar amb la revolta. Els palestins prefereixen morir a casa seva, que no pas sobreviure en un lloc diferent. Si, a més, les deportacions es fan cap al sud del Líban, és una condemna de mort assegurada, perquè la facció falangista de l'exèrcit libanès passa per la pedra tot palestí que cau a les seves mans.

—¿Quines són les conclusions bàsiques que ha tret la comissió d'aquest viatge?

—La conclusió primera i fonamental sobre la qual hem d'insistir fins que

la gent se n'atipi és el respecte necessari de la Convenció de Ginebra. És tan clara i tan explícita, tan contundent en els seus preceptes, que complir-la eliminaria el problema d'infracció dels drets humans. El problema de les relacions entre els dos pobles i a quina solució han d'arribar és un problema que, com a juristes, ja no ens afecta, encara que ens pugui interessar com a ciutadans i com a polítics. Com a juristes, que és com hem viatjat a Cisjordània i Gaza, hem constatat, per desgràcia, les violacions dels drets humans en les detencions i en els processos. □

SHLOMO BEN AMI, AMBAIXADOR ISRAELIÀ

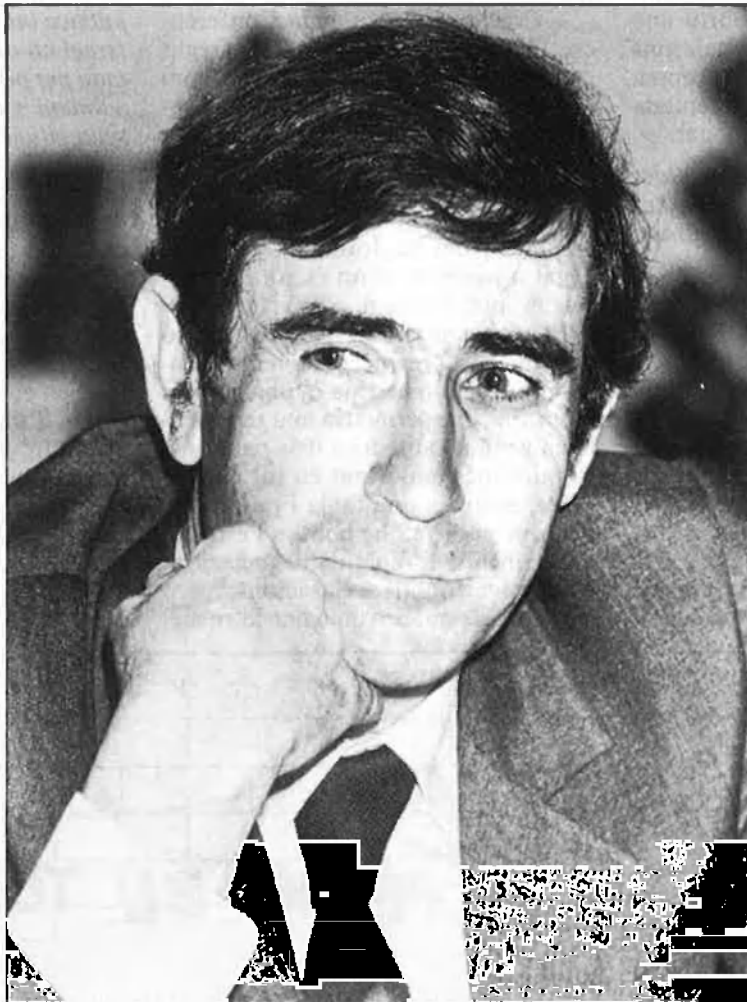
«No és convenient pressionar només sobre Israel»

Shlomo Ben Ami és l'ambaixador de l'estat d'Israel a Espanya. Les seues opinions són l'altra cara d'una moneda que ell recomana abordar amb tota la complexitat. «Per arribar a un acord de pau —assenyala— les pressions internacionals no poden recaure només sobre Israel».

J. Castelló

—¿Quines són, al seu parer, les causes que han motivat aquest esclat tan sobtat en els territoris ocupats de Gaza i Cisjordània?

—Per a mi, sense dubtes, la causa és que la població de Gaza i Cisjordània viu sota un règim de govern militar. Un govern que ha de ser transitori, és clar. Aquesta revolta reflecteix un cansament comprensible, una decepció per part de la població palestina, perquè, per exemple, en la cimera de Washington no es va tractar el problema de l'Orient Mitjà, en la cimera d'Ammán el conflicte entre Iran-Iraq va desviar l'atenció, una altra vegada, el problema palestí, i jo crec que aquestes són les raons de fons que expliquen aquesta revolta. És un intent de tornar a posar el tema sobre el tapet, un tema que en les dues cimeres que acaba de comentar va ser oblidat.

«Em pense que la resposta no pot ser mai exclusivament militar».

—¿I què hi ha del creixement de l'integrisme musulmà entre els palestins d'aquests territoris i la pèrdua d'influència d'organitzacions tradicionals, com ara l'OAP?

—Possiblement, això, també ho explica. És fàcil veure en tot aquest moviment que el liderat tradicional dels palestins ha estat desbordat pels esdeveniments. Uns líders que estan en la diàspora, desconnectats del que es suposa que són les seues bases populars. Això crea un distanciament i possibilita l'aparició de grups integristes i d'un altre tipus. Ací es crea una coincidència molt curiosa, si vols, entre els líders tradicionals palestins, d'una part, i, de l'altra, l'estat d'Israel, en el sentit que tots dos han de tenir un interès a superar aquesta situació i arribar a un procés de pau. Dins els núvols que hi ha en aquest afer, veig un raig d'esperança, perquè tot això ens duu a accelerar solucions positives conduents a aquest procés de pau.

—La resposta, però, de l'estat d'Israel no va per aquest camí. Ha estat desproporcionada...

—Mire, em pense que la resposta no

pot ser mai exclusivament una resposta militar. La resposta militar té l'efecte de contestar un problema que, en essència, és d'ordre públic, però el problema palestí no és només d'ordre públic, és un problema més profund. Per tant, tinc l'esperança que el meu país, el meu govern, a més de la necessitat legítima d'instaurar l'ordre, hi afegeixca uns altres elements polítics, alguns dels quals, com ja he dit en algunes altres ocasions, són ja damunt el tapet. Mirem, si no, la iniciativa de la Conferència Internacional. Jo crec que no es pot negar que hi ha unes dificultats al si del govern israelià, on conviuen distintes opinions en aquest tema, però, espero que en un futur no molt llunyà s'arribarà a prendre algunes decisions, inclús, dins la societat israeliana, que podran traure avant tot aquest procés.

És important, també, subratllar que el que vulga fer costat al procés de pau no pot actuar en el sentit d'aïllar i de pressio-